

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 301/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Michalom Hrivnákom, advokátom, Krížna 44, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-3C/27/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v napadnutom konaní. Navrhuje ústavnému súdu, aby prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadosťučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v napadnutom konaní sa sťažovateľ, príslušník Hasičského a záchranného zboru, domáha od žalovanej, ktorou je Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 8 200 eur za nedostatočnú transpozíciu práva Európskej únie, čo viedlo k jeho neprimeranému pracovnému zaťaženiu. Žaloba bola podaná 29. mája 2023. Dňa 13. decembra 2023 mestský súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe. Svoje vyjadrenie k žalobe žalovaný doručil 23. januára 2024. Sťažovateľ podal 9. augusta 2024 dupliku. Poslednými úkonmi boli podanie sťažovateľa z 11. februára 2025 a podanie žalovaného zo 7. apríla 2025.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Proti postupu mestského súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta porušenie svojich práv v dôsledku zbytočných prietahov v napadnutom konaní. Konanie prebieha od roku 2023 a jeho priebeh je charakteristický dlhými obdobiami procesnej nečinnosti súdu. Dĺžka konania presahuje hranice primeranej lehoty. Dĺžku konania nemožno odôvodniť zložitou vecou či správaním sporových strán, ktoré na výzvy súdu reagujú bez prietahov.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní.

5. Úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 256/2024).

6. Ústavný súd v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietahov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 584/2024).

7. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd zároveň uvádza, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020). V prípade, keď pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 489/2023).

8. Tento prístup ústavného súdu nie je špecifickým ani z komparatívneho pohľadu, zohľadňujúc najmä judikatúru ESLP, ktorý v súvislosti s právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s ohľadom na ojedinelú nečinnosť súdu členského štátu a charakter súdneho konania toleroval napr. 20 mesiacov nečinnosti odvolacieho súdu, kým rozhodol o odvolaní sťažovateľa (pozri *Cesarini v. Taliansko*, č. 11892/85, rozhodnutie z 12. 10. 1992, body 20 – 21). V inom prípade vyhodnotil 28 mesiacov trvajúce obdobie nečinnosti súdu (od podania žaloby

do výzvy súdu na jej doplnenie) v rámci civilného konania ako znesiteľné (pozri Dostál v. Česká republika, č. 52859/99, rozhodnutie z 25. 5. 2004, body 192 – 193).

9. S poukazom na už uvedené východiská ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľa. V prejednávanom prípade napadnuté konanie trvá od 29. mája 2023 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti (7. mája 2026) jeho dĺžka nepresahuje (a to ani podľa judikatúry ESLP) štandardnú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Ide o konanie, ktoré zároveň ani v zmysle ustálenej judikatúry nevyžaduje prednostné vybavenie. Z prehľadu procesných úkonov zároveň vyplýva, že napriek nie celkom optimálnemu postupu mestský súd nebol vo veci úplne nečinný, keď realizoval procesné úkony zabezpečujúce kontradiktórnosť konania a prípravu na samotné prejednanie veci pred súdom (doručovanie žaloby a výmena vyjadrení strán sporu), a preto aj zistené predĺženie napadnutého konania v dôsledku nečinnosti mestského súdu ústavný súd (primárne) s poukazom na už uvedenú judikatúru ESLP o primeranosti dĺžky trvania súdneho konania na jednom stupni vyhodnotil z hľadiska intenzity prietahov v okolnostiach tejto veci za ešte (aj keď veľmi hranične) ústavne udržateľné.

10. Na základe uvedeného ústavný súd nevyhodnotil doterajšiu dĺžku rozhodovania mestského súdu v napadnutom konaní ako nezlučiteľnú so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy či právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd však mestský súd dôrazne upozorňuje na to, aby v nasledujúcom období venoval zvýšenú pozornosť svojmu postupu v napadnutom konaní. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

11. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

12. Na záver ústavný súd pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným prietahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu